

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωστικαὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῇ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, κατὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμ. 14*

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26*—Ἀριθ. 26

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Κατόπιν ἐγένισαν ὅλοι διὰ τελευταίαν φοράν τὸ ποτήρι των πρὸς τιμὴν τῆς κυρίας Κηλέν Σέμουρ, ἀντηλλάγησαν χειραψίαι ἰσχυροὶ, καὶ οἱ ἀριστεῖς ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸν λιμένα.

Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον κατὰ τὸς δέκα τὴν νύκτα, ἂν καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀκύμαντος ὡς λίμνη, ὁ κ. Πάτερων ἐφαντάσθη ὅτι ὁ «Γοργός» κάπως ἐσκαμπανέθαζε καὶ ἐπαρκευόσσε. Σχηματίσας ὁμῶς τὴν πεποίθησιν διὰ τὴν ἡσθάνετο ὀλιγώτερον αὐτὰς τὸς κινήσεις, ἂν ἔμενον εἰς τὴν ὀριζοντίαν θέσιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἔβγαλε τὰ ρούχῃα του βοηθούμενος ἀπὸ τὸν καλοκάγαθον Οὐάγγαν καὶ ἐπῆρεν ἕνα βαρύτερον ὑπνον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, οἱ ἀριστεῖς ἔκαμαν ἀπὸ τὸ πρῶν ἐκδρομὰς εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ περὶχωρὰ.

Δύο ἄμαζαι ἐπερίμεναν τοὺς ἐκδρομαῖς. Ὁ κ. Ἀνσελμος Γκιγιών ἐπροθυμοποιήθη νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτοὺς ὡς ὁδηγός. Ἦθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ἀκριβῶς εἶχαν ὑπογραφεῖ, κατὰ τὸ 1648, ἡ διανομὴ τῆς νήσου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ὀλλανδίας.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μεταβοῦν εἰς ἕνα ὑψηλὸν λόφον, κείμενον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μαρτιγῶ καὶ φέροντα τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα Βουγὸν τῆς Συμφωνίας.

Ὅταν ἐξέβλασαν ἐκεῖ, ἐπέβησαν οἱ ἐκδρομαῖς εἰς τὰς ὑπερείας τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀνέβησαν εἰς αὐτὸ χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν. Καὶ τότε, μερικαὶ φιάλαι καμπανίτου ἐκενώθησαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς συνθήκης.

Ἀφοῦ ἐπίαν οἱ δύο Γάλλοι εἰς

τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας Γουλιέλμου Γ', ὁ Ὀλλανδὸς ἐκένωσε τὸ ποτήρι του προπίνων ὑπὲρ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀμοτίμως τὰς προτίσεις ταύτας ἐχειρέτιζαν οἱ σύντροφοὶ των μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς.

Ἐτεσκερέθησαν κατόπιν ὅλα τὰ ἀξιόθεάτα τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς νήσου, ἐγευμάτεταιν εἰς τὴν ἀμμουδιάν, ἐδειπνήτην ὑπὸ τὰ δένδρα ἐντὸς θαυμαίου δάτους, μὲ τὰ φρυγασίμῃ που εἶχαν πύ-

ρη μὲτ' ἑαυτῶν, καὶ τέλος ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μαρτιγῶ. Ἐκεῖ ἀπεχαιρέτισαν μὲ θερμότητάς εὐχαριστίας τὴν κ. Γκιγιών, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον.

Ὅλοι, — χωρὶς νὰ ἐξαιρεθῇ ὁ κ. Πάτερων, — ἤθραν κειρὸν νὰ γράψουν πρὸς τοὺς συγγενεῖς των, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε εἶχον εἰδοποιηθῆ τηλεγραφικῶς ἀπὸ τῆς 26 Ἰουλίου περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ «Γοργός» εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν. Τὰ γράμματα ἐσπάλησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐπρόκειτο νὰ νυκτωρῶσιν

ἐντὸς τῆς ἐπιούσης διὰ τὴν Εὐρώπην...

Κανὲν ἐπιστόδιον τὴν νύκτα. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὸν γαλήνιον ὑπνον τῶν νεαρῶν μας θαλασσοπόρων, ἔπειτα ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας.

Ἐξημέρωσε, καὶ κατὰ τὸς δέκα, βοηθούμενος ἀπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ἀμπώτιδος, ὁ «Γοργός» ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Μαρτιγῶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἅγιον Βαρθολομαῖον.

Ἡ θάλασσα ἦτο κυματώδης, καὶ δι' αὐτὸ, ὅταν τὸ πλοῖον ἐφθασεν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν νήσων ἀνοιγμα, ἠλάττωσαν τὰ πανὰ διὰ νὰ μὴ πλαγιαζῆ πολὺ μὲ τὴν πλευρὰν.

Ὡς συνήθως, αἱ ἐπιβάται ἐβοηθούσιν εἰς τοὺς χειρισμούς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κερῶν ἢ νὰ μολαροῦν τὰς σκότεις. Δὲν παρυστάθη ἀνάγκη νὰ πάρουν βόλτα ἕρτσιν ἀ-λ-ά-μ-π-ά-ν-

Ἀνέβησαν χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν. (Σελ. 201, στήλ. α')

τ α. Ο Τωνής Ρενώ και ο Μάγνος Άνδρες ενράτησαν τὸ τιμῶνι με τὴν σειρά του ὁ καθένας, — ὅταν σωστοὶ πηδαλιῶχοι καὶ οἱ δύο, γινωσκόντες καλὰ τὴ δουλειὰ των, χωρὶς ν' ἀφίουν τὸ καράβι νὰ παρατιμονίῃ εἴτε δεξιᾷ εἴτε ἀριστερᾷ, με τὸ μάτι καθρωμένο στὴν γραμμὴν τῆς πυξίδος.

Κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμ, ἐν ἀτμόπλοιον ἐράνη πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, ἀκολουθεῖν τὴν πορείαν τοῦ «Γοργού». Τὴν στίγμην ἐκέλην, ἔπικσε τὸ τιμῶνι ὁ Κέρτης, διότι ὁ Χάρρης Μάρκελ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ πλησιάζον σκάφος. Ὁρτοσάριας λοιπὸν ἕνα ῥόμβον ὁ «Γοργός», διὰ νὰ μὴ δικταυρωθῇ με τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁπλοῖον μάλιστα ἦτο μικρὸν γαλλικὸν καταδρομικόν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Τωνής Ρενώ με μεγάλην των χαρὰν θὰ το ἐχαιρέτησαν, ἂν ἐπλησίαζεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μ' ἐκέλην τὴν π α ρ α τ ι μ ο ν ι ἄ τοῦ Χάρρη Μάρκελ, τὸ βραχύτερον διάστημα μεταξὺ τῶν δύο σκαφῶν δὲν ἦτο ὀλιγότερον ἀπὸ δύο περίπου μίλια, δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ ὑψωθῇ ἡ σημαία.

Τὸ καταδρομικὸν ἔπλεεν ὀλοταχῶς πρὸς τὰ βορειοδυτικά, διευθυνόμενον, κατὰ τὰ φαινόμενα, εἰς κάποιον ἀπὸ τὰς Ἀντιλλὰς. Ἰσως ὅμως καὶ νὰ ἐπηγγιανεν εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς Μεσημβρινούς λ μέγας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, — τὸ Κηϋ-Οδέστ λόγου χάριν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς Φλωρίδος, ἕπου πηγαίνον καὶ ἀνθρακεύουν ὄλων τῶν ἐθνῶν τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ὅσα ταξειδεύουν εἰς ἐκεῖνας τὰς θαλάσσας.

Ἄλλως τε, τὸ καταδρομικὸν δὲν ἤργησε ν' ἀφίση ὀπίσω τὸν «Γοργόν», καὶ, πρὶν ὅσση ὁ ἥλιος, οἱ τελευταῖοι καπνοὶ του ἐχάθησαν εἰς τὴν ἕριξίντα.

— Καλὸ ταξειδί, εἶπεν ὁ Ἰβὼν Κάρπεντερ, καὶ νὰ μὰς κάμῃς τὴν χάρι νὰ μὴ σε ξεαναδοῦμε!... Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἀρμενίζω συντροφία με τὰ πολεμικά. . .

— Οὔτε νὰ γάνω παρέα μ' ἀστυφύλακες... ἐπρόθεσεν ὁ Κέρτης. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θαρραῖς πὼς σ' ἐρωτεῦν ἀπὸ τοῦ ἕρχεσαι, ποῦ πηγαίνεις, καὶ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τοὺς τὸ λέγῃ πάντα κανεὶς! . . .

Ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου, — ἡ μὲνη κτήσις τῆς Σουηδίας εἰς τὸς Δουινὰς Ἰνδίας, — κατέχει τὸ ἄκρον τῆς σειρᾶς, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦν ἡ ἀγγλικὴ νῆσος Ἀγγούλα καὶ ἡ γαλλοδανδικὴ Ἁγίος Μαρτίνος, χωριζόμεναι ἀπὸ ἀβαθεῖς πορθμοῦς.

Ὁταν ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τοῦ ὄριζόντος, ὁ Ἁγιος Βερθολομαῖος δὲν εἶχε εἰς τὴν ἀκμήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἄπείχε παρὰ δεκαπέντε μόνον μίλια ἀκμῆ, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ «Γοργός» τὴν αὐγὴν θὰ ἐπὸντιζε τὴν ἀγκυρὰν του, ἂν καὶ ὁ ἄνεμος εἶχε κοπᾶν τὸ βέαν, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προχωρήσῃ πολὺ πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ καὶ τοὺς συντρόφους του, ἀνησυχαστικὴ μάλιστα.

Μόλοντούτο, ἀπὸ τὰς τέσσαρες τὸ πρῶν, ὁ νεαρὸς Σουηδὸς ἀριστεὺς εἶχεν ἀναρριχηθῆ εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν, ἕως τὸ δίξυγον τοῦ παπαξίγκου.

Ὁ Μάγνος Ἄνδρες ἤθελε πρῶτος νὰ ἰδῇ τὴν νῆσον του, καὶ πραγματικῶς διέκρινε κατὰ τὰς ἕξ τὸ πρῶν τὸ κυριώτερον τιτανώδες ὕψωμα, τὸ ὁποῖον δεσπόζει αὐτῆς εἰς τὸ κέντρον ἔχον ὕψος 302 μέτρων. Ἐβίωσας λοιπὸν με τὸσον βροντοῦ καὶ φαιδρᾶν φωνῆν: «Στεριά!... στεριά!», ὥστε ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ του ὤρμησαν αὐτοστιγμαὶ εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ «Γοργός» διεθυβύθη ἀμέσως πρὸς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου, διὰ ν' ἀγκυροβολήσῃ πρὸ τῆς πόλεως Ρουσταυίος εἰς τὸν λιμῆνα τοῦ Νεωλκείου, τὸν κυριώτερον καὶ ἀξιον τοῦ ὀνόματος λιμῆνα τῆς νῆσου.

Ἄν καὶ εἶχε μετριάσθῃ ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ τὸ πλοῖον ἀρμενίζετο ἐπὶ τὸν ῥόμβον, ἐν τούτοις ἡ ταχύτης του ἦτο πολὺ κλῆ, καὶ ὄσον ἐπροχωροῦσε εὐρίσκετο εἰς ἡσυχώτερα νερά.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐβδόμης ὥρας, ὁμιλος ἀνθρώπων ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ γηλόφου, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀποικία ὕψων τὴν σουηδικὴν σημαίαν.

— Ὅ, γίνῃ ἡ τακτικὴ πρωὴν τελετῆ, εἶπεν ὁ Τωνής Ρενώ, θὰ ὑψωθῇ ἡ σημαίς τῆς Σουηδίας καὶ θὰ πέσῃ καὶ μιὰ κανονία. . .

— Ἀπορᾷ πῶς δὲν ἔγιναν καὶ βλας αὐτὰ, παρετήρησεν ὁ Μάγνος Ἄνδρες. Συνηθως, ἡ ἐπαρσις τῆς σημαίας γίνεται με τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, καὶ τώρα ἔπερασαν τρεῖς ὥρας ποῦ εἶχε ἀνατείλη.

Ὁρθη ἦτον ἡ παρατήρησις του καὶ μάλιστα ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἂν μόνον διὰ τὴν τελετὴν ἐκεῖνην εἶχαν συναθροισθῇ τότε ἄνθρωποι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

Ὁ λιμὴν τῆς Ρουσταυίος παρέχει εἰς τὰ πλοῖα, ἕσκα δὲν ἔχουν βύθισμα ἀνώτερον τῶν τριῶν μέτρων, ἐξαιρετικὸς ἀγκυροβόλια, προστατευόμενα ἀπὸ φυσικοὺς λιμενοβραχίονας, εἰς τοὺς ὁποίους συντρέχονται ἀδραδῶς τὰ κύματα τοῦ πελάγους.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ λιμῆνος ἦτο ἀγκυροβόλημένον τὸ καταδρομικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ ὁ «Γοργός» τὴν προτερσίαν. Εἶχε οὐσμένα τὰ ἀπὸ αὐτοῦ, δεμένα τὰ πανιά του, ὡς νὰ ἐσκόπευε νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ ἄρκετὸν καιρὸν. Ἐνεκεῖτοι ὅτι αὐτὸ νῆχαριστῆσε τὸν Λουδοβίκον Κλωδιὸν καὶ τὸν Τωνήν Ρενώ, διότι θὰ ἐπήγαυαν νὰ το ἐπισκεφθοῦν, βέβαιον ἔντις ὅτι θὰ εὕρισκαν καλὴν ὑποδοχὴν. Ἄλλ' ἡ παρουσία τοῦ καταδρομικοῦ ἐφάνη πολὺ δυσάρεστος

εἰς τὸν Χάρρη Μάρκελ καὶ τοὺς συντρόφους του, ἀνησυχαστικὴ μάλιστα. Ὁ «Γοργός» ὅμως δὲν ἀπέχετο παρὰ ἐν τέταρτον μόνον τοῦ μελλίου ἀπὸ τὸν λιμῆνα, καὶ τί λόγον πλέον ἦδύνατο νὰ φαντασθῇ ὁ Χάρρης Μάρκελ διὰ νὰ μὴ εἰσεέλθῃ, ἀποῦ ὁ Ἅγιος Βερθολομαῖος περιεῖχετο εἰς τὸ δρομολόγιόν του; . . . Ἀσιτόν, θελοντας καὶ μῆ, — ὅπως ἔλεγεν ὁ ναύκληρος, — ἔκαμνε τὰς βόλτες του διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν λιμῆνα, ὅταν ἠκούσθη μιὰ κανονία.

Συγχρότως, μιὰ σημαία ἀνέβαιναν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ, ἐπάνω εἰς τὸν λόφον.

Ἄλλὰ πόση ἦτον ἡ ἐκπληξις. — ἡ κατάπληξις μάλιστα, — τοῦ Μάγνου Ἄνδρες, ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοὶ του εἶδαν ὅτι δὲν ἦτο ἡ σουηδικὴ, ἀλλὰ ἡ τρίχρωμος ἐθνικὴ σημαία τῆς Γαλλίας!

Ἐδειξαν κάποιον ἐκπληξίον καὶ οἱ περισταταί, ἀλλὰ τί τοὺς ἐμελεν ἂν ἡ σημαία ἦτον αὐτοῦ ἡ ἐκεῖνος τοῦ ἔθνους; . . . Αὐτοὶ μίαν μόνον σημαίαν ἐγνωρίζαν, τὴν μαύρην περικτυκὴν σημαίαν, με τὴν ὁποίαν ἐλογαρίαζαν νὰ περιφέρωνται καὶ νὰ κάμνουν τὰ κακουργήματά των εἰς τὸν Εἰρηκόν.

— Ἡ γαλλικὴ σημαία! εἶχε φωνάζῃ ὁ Τωνής Ρενώ.

— Μῆπως ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἔκαμνε λάθος, παρετήρησεν ὁ Ρογέρρος Χιντσβιέλ, καὶ μὰς ἐφερε στὴν Μαρτινίκαν ἢ τὴν Ρουαδελόπην;

Λάθος δὲν εἶχε κάμη ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ὁ «Γοργός» εὐρίσκετο πραγματικῶς ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου, καὶ μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐπόντιζε τὴν ἀγκυρὰν εἰς τὸν λιμῆνα τῆς Ρουσταυίος. . .

Ἄν ἐξηγήθησαν τότε. Ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου εἶχεν ἐκχωρηθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀντὶ ἀποζημιώσεως 277,500 φράγκων. Ἡ ἐκχώρησις αὐτὴ εἶχεν ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τῶν ἀποικῶν, οἱ ὁποῖοι ὅλοι σχεδὸν ἦσαν καταγωγῆς νορμανδικῆς, καὶ ἐπὶ 351 ψηφοφόρων οἱ 350 εἶχαν ψηφίση ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως με τὴν Γαλλίαν.

Ὁ καίμινος ὁ Μάγνος Ἄνδρες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον σπουδαίότατοι λόγοι διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἡ Σουηδία τὴν μὲνη κτήσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰς Δουινὰς Ἰνδίας. Δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὸν:

— Τέλος πάντων, ἀποῦ ἔπρεπε τὸ νησί μας ν' ἀλλάξῃ σημαίαν, εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ ἡ νέα σημαία του εἶνε ἡ γαλλικὴ!

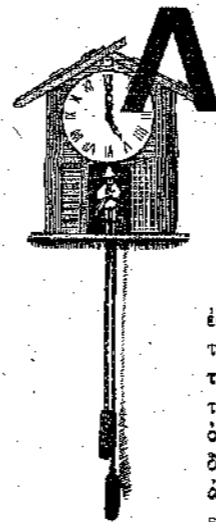
(Ἐπεται συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ἈΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Ἄγαπητοί μου,

ΒΓΟΥΝ ὅτι ἡ ἀνάπαυσις κούραζει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Θά το ἀναγνωρίζετε καὶ σὺς ὡς μίαν ἀλήθειαν, τώρα ποῦ ἐσήμηνεν ἡ ὥρα τῆς μεγάλης ἀναπαύσεως, ποῦ εἰδώσατε ἢ ὅ, δώσατε μετ' ὀλίγον ἐξέτασας, ποῦ ἀρχίσατε ἢ ἔχρησαστε μετ' ὀλίγον τὰς θερμὰς διακοπὰς. . . Λέγουσιν ἀκόμη — καὶ τοῦτο εἶνε συνέπεια τοῦ

πρώτου γνωμικοῦ, — ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος ἀναπαύσεως εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας. Γράφετε; διὰ νὰ ξεκουρασθῆτε, διαβάσατε. Διαβάζετε; διὰ νὰ ξεκουρασθῆτε, κάμνετε γυμναστικὴν. Γυμνάζεστε; διὰ νὰ ξεκουρασθῆτε, ἰαγραφέτε. Ὁ ὕπνος ἡ περιπλήσις, τὸ ξάπλωμα, τὸ καθῆσις, ἡ ἀπόλυτος ἀργία καὶ ἀπραξία, εἶνε ξεκούρασμα καὶ αὐτὰ, ἀλλὰ σιγμηλοῦν. Δοκιμάσατε νὰ κοιμηθῆτε ἐν ἡμερονώκτιον καὶ νὰ ἰδοῦμεν με τί δύναμις; ὅ, ἐξυπνήσατε. . . δοκιμάσατε νὰ καθῆσατε εἰς ἀπόλυτον ἀπραξίαν μίαν ἡμέραν, καὶ νὰ ἰδοῦμεν ἂν θὰ το κατορθώσατε! Τὸ υπερβολικὸν ξεκούρασμα κούραζει. ἔξαντιζε, φέρει ἀτονίαν. Μόνον ἡ ἐργασίς διδοῖ τόνωσιν, καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τῆς ἐργασίας, με μικρὰ διλειμματα ἀργίας, εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος ἀναπαύσεως.

Ἐὰν το ἀναγνωρίζετε καὶ αὐτὸ, ἢ θὰ το ἐνθυμηθῆτε, — διότι δὲν θὰ εἶνε βέβαια ἡ πρώτη φορά, — τώρα τὰς διακοπὰς. Αἱ πρώται ἡμέραι, μετὰ τὴν ὑπερκόπωσην τῆς μελέτης καὶ τῆς σωματικῆς πῆσης ἐξέτασεως, καὶ με τὴν χαρὰν τοῦ προβιβαζοῦ καὶ τοῦ θρημβου, θὰ σὺς φανοῦν ὠραία καὶ γλυκεῖαι. Παράδεισος ἀληθινός! Ἐπειτα ἔχρησῃ ὁ κόρος, ἡ ἐξάντησις, ἡ κόρασις. Ὅλα θὰ σὺς φαίνονται ἀνοστα καὶ κρύα. Θὰ βρεθῆτε καὶ αὐτὰς τὰς διασκεδάσεις, καὶ αὐτὰ τὰ παιχνίδια. Καὶ διὰ νὰ ἐλθετε εἰς τὸν αὐτὸν σας, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ χρίσατε πάλιν τὴν ἐργασίαν σας. Ὅχι βέβαια τὸσφ κοπιώδη καὶ υπερβολικὴν ἐργασίαν, ὡς ἐκεῖνην ποῦ ἀρῖσατε πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ μίαν ἐργασίαν μετρίαν, εὐκόλον, μάλλον εὐχάριστον

καὶ διασκεδαστικὴν. Τότε θὰ χρησῆτε πάλιν καὶ τὰ παιχνίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις, αἱ δὲ διακοπαί, αἱ ὁποῖαι θὰ διέλθουν ἀπὸ μίαν κρίσιν, — θὰ κινδυνεύουν δηλαδὴ νὰ σὺς φανοῦν κούραστικαί, — θὰ κινδυνεύουν τὴν πρώτῃν ἐπαρῖότητὰ καὶ γλυκύτητὰ. Καὶ τὸ θαῦμα πῶς; Διὰ τῆς ἐργασίας!

Τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται παράδοξον καὶ ἐξὐμῶρον ἀλλ' ἡ πείρα μὰς διδάσκει ὅτι εἶνε ἀληθές καὶ ἂν συλλογισθῇ κανεὶς καλλίτερα, θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ ἐργασίς, ἡ ὁποία τόσα καὶ τόσα θαύματα κάμνε, — καὶ τί δὲν γίνεται διὰ τῆς ἐργασίας; — καθόλου παράδοξον νὰ κάμη καὶ τὸ θαῦμα αὐτό.

Μὴ δυσπιστήτε λοιπὸν ἂν σας ἐμιλοῦ περι ἂν ἀπαύσω ὡς εἶπα, ἀλλὰ σκεφθῆτε μάλλον πῶς θὰ περιράσατε τὰς διακοπὰς σας ὠραιότερα, χωρὶς νὰ ποικυρωθῆτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆν, τὴν μὲνην ἢ ὁποῖα θὰ σας ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνάπαυσιν: Νὰ καταμρίσατε τὰς ἐλευθερίας σας ὠρας. — καὶ τώρα ὅλοι αἱ ὠραι σας εἶνε ἐλευθεροί, — μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ διασκεδάσεως, τὰς δὲ ὠρας τῆς ἐργασίας, μετὰ τὴν ἐργασίαν ἐλαφρότερας καὶ ἐργασίας σοβαροτέρας.

Ὡς πρὸς τὴν σοβαροτέραν ἐργασίαν, θὰ σὺς εἶδα τὴν συμβουλὴν, νανοίγατε κάποτε — ἐστῶ καὶ ὀλίγον, — τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου, διὰ νὰ μὴ λησμονήσατε τούλαχιστον ἕσα ἐμάθατε. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἐλαφροτέραν ἐργασίαν, σὰς ὑπεθυμίζω ὅτι μιὰ ἀπὸ τὰς σκοπιμώτερας καὶ ἀναπτυτικώτερας εἶνε ἡ ἀνάγνωσις βιβλίων ἄλλω, ἕκτος τῶν σχολικῶν, — βιβλίων τὰ ὁποῖα μὰς διδάσκουν ὡς ἐκεῖνα, καὶ κάποτε περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνα, ἀλλὰ συγχρότως μὲς τέρπουσ καὶ μὰς διασκεδάσουσ. Καὶ ὡς τοιαῦτα σὰς συνιατᾶ προπάντων τοὺς τέμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιωθήκης τῆς.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Γιατί τ' ὠραῖο σου πρόσωπο, Ἐναθῆμαλλο παιδάκι, Τὸ κλάμα τὸ ἀσχημίζεις; Μὴν κλαίς, μὰ γέλα ἀμέριμνο, Στὰ ὠραῖο σου προσωπάκι Πάντα ἡ χαρὰ δὲ ἀνθίγει. Μὴν κλαίς! θὲ νὰ λθῇ ἴσως καιρὸς, Ἄνε μὲ! ὁποῦ θὰ κλάψης, Μὲ δάκρυα πικρά. . . Τὰ χρόνια θὰ περάσσουνε Καὶ ἀγύριστῃ θὰ δάψης Τὴν πρώτη σου χαρὰ. Μὰ εἶνε μακρῶς τέτοιος καιρὸς: Τώρα γιὰ σὲ εἶν' ἡ ἐλπίδα Κ' ἡ ἀμέριμνη χαρὰ. . . Ἄς στέλνῃ ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς Στὰ μάτια σου μιὰ ἀχτίδα, Μιὰ λάμψη στὴν καρδιά! ΜΑΡΙ ΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΣΚΟΥΛΗΚΑ

Μιὰ μικρὴ τριανταφυλλίτσα Εἶχε μέσα στὴ γλαστρίτσα Ἡ Διλικά, Καὶ πολὺ τὴν ἀγαποῦσε. Μὰ μιὰ μέρα μιὰ σκουλήκα Βγήκε στὴν τριανταφυλλίτσα, Κ' ἡ Διλικά Ἄπὸ τότε στὴ γλαστρίτσα Νὰ ζυγώσῃ δὲν κοτούσε.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ-πολλὰ χρόνια, τὸν καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν ὅλα τὰ ζῶα, ἐξούσε στὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἰνάμπας στὴν Ἰαπωνία, ἕνας ἄσπρος λαγός. Ὁ λαγὸς αὐτὸς εἶχε τὸ σπῖτι του στὸ νησί Ὅχι, καὶ πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα ἦτον ἡ μεγάλη στεριά τῆς Ἰνάμπας.

Ὁ λαγὸς λοιπὸν εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ περάσῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ πύγῃ στὴν Ἰνάμπα. Κάθε μέρα ἐπήγαυε καὶ ἐκαθότανε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ ἐκύτταε μετὰ πόθος ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά κατὰ τὸ μέρος τῆς Ἰνάμπας, καὶ κάθε μέρα ἐλογαρίαζε πῶς νὰ εἴρη τὸν τρῶπον νὰ περάσῃ στὴν πέρα μεριά. Μιὰ μέρα κατὰ τὰ συνειθησμένα, ὁ λαγὸς ἐστεκότανε στὸ περιγιάλι καὶ ἐκύτταε κατὰ τὴν στεριά ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, θὰν εἶδε ἕνα μεγάλο κροκόδειλο ποῦ ἐκολυμποῦσε κοντὰ στὸ νησί. — Τυχερὸς εἶμαι! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ λαγός. Τώρα θὰ τα καταφέρω νὰ γίνῃ ὁ πέθος μου. Ὁ ζήτησις ἀπὸ τὸν κροκόδειλο νὰ με περάσῃ ἀντίπερα.

Ἦστερα ὁ λαγὸς ἀρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν θὰ θελήσῃ ὁ κροκόδειλος νὰ κάμη αὐτὸ τὸ καλὸ, καὶ δι' αὐτὸ ἐσυλλογίσθηκε νὰ μὴν τοῦ το ζητήσῃ ὡς χάριν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐπιτύχῃ ὅτι ἤθελε, μετὰ κάποιον στριττήγημα.

Έφώναξε λοιπόν με δυνατή φωνή τον κροκόδειλο, και είπε :

— Αί, κύριε Κροκόδειλε, δεν είναι ώραία ημέρα, σήμερα !

Ο κροκόδειλος, που είχαν έβγη έξω ολομόναχος εκείνη την ημέρα για ν' απολαύση τή λιανάδα, είχε αρχίση κάπως να στενοχωριέται στη μοναξιά, όταν ο πρόσχαρος χαιρετισμός του λαγού δίκυψε την σιωπήν της έρημιας. Εκλόμπησε λοιπόν ο κροκόδειλος πιδ κοντά στην ακρογιαλιά, πολύ εύχαριστημένος, διότι άκουσε κάποιον να έμιλη.

— Κάποιος μου μίλησε τώρα-δάν. Έσείς μου μιλήσατε, κύριε Λαγέ ; Βέβαια θα στενοχωριέσθε αυτού ολομόναχος !

— "Ωί δχι, δεν είμαι καθόλου ολομόναχος, είπεν ο λαγός ; αλλά, επειδή ήτον τόσο ώραία ημέρα, έβγηκα να δια-

• Έπρεξαν κατόπιν του και τον έτσάκωσαν. • (Σελ. 204, στήλ. γ.)

σκεδάσω. Δεν κάθασθε να παίξετε λιγάκι μαζί μου ;

Ο κροκόδειλος έβγηκε από τή θάλασσα κ' έκάθισε στην ακρογιαλιά, κ' έπαιξαν οι δυο μαζί αρκετήν ώρα. Έστερα ο λαγός είπε :

— Κύριε Κροκόδειλε, έσείς ζήτε στη θάλασσα κ' εγώ ζώ σ' αυτό τόν νησί, και δεν άνταμόνομε συχνά γι' αυτό δεν γνωρίζω πολλά πράγματα για σάς. Δεν μου λέτε, τί φρονείτε, — είναι τόν συγγενολόγι σας περισσότερο από τόν δικόν μου ;

— Έννοείται, έννοείται : είναι περισσότερο κροκόδειλοι παρά λαγοί, είπεν ο κροκόδειλος. Και δεν τα βλέπετε και μόνος σας ; Έσείς ζήτε σ' αυτό τόν νησί, ένφ' εγώ ζώ στη θάλασσα, που απλώνεται σ' όλα τά μέρη του κόσμου. Λοιπόν, αν φωνάξω να μαζευθούν όλοι οι κροκόδειλοι που μένουν στη θάλασσα, έσείς οι λαγοί δεν θέλίσθε τίποτε μπροστά σ' έμάς.

Ο κροκόδειλος είχε πολύ μεγάλη

ιδέα δια τόν έκυτό του. Ο λαγός όμως, που ήθελε να του παίξη κάποιο πονηρό παιγίδι, είπε :

— Φρονείτε πώς είναι εύκολο να φωνάξετε τόσους κροκόδειλους ώστε να κάμουν μια γραμμή από τόν νησί έως πέρα στην Ίνάμπας ;

Ο κροκόδειλος έσυλλογίσθηκε λιγάκι, και ύστερα έδωσε την απάντησιν :

— Έννοείται, εύκολο είναι.

— Κάνετε λοιπόν τή δοκιμή, είπεν ο λαγός, κ' εγώ θα τους μετρήσω απ' έδώ πόσοι είναι !

Ο κροκόδειλος, που ήταν πολύ έλαφρόμυαλος και δεν του έπέρασε κέν ή ιδέα πώς ο λαγός έπήγαινε με τόν σκοπό να τον γελάση, έδέχθηκε να κάμω ότι του έζήτησε ο λαγός, και είπεν :

— Περιμέννατε λίγο, ως που να πάγω πίσω στη θάλασσα και να φωνάξω τόν συγγενολόγι μου.

Ο κροκόδειλος έκαμε βουτιά στη θάλασσα, κ' έλειψε αρκετήν ώρα. Ο λαγός εις τόν άναμεταξύ έπερίμενε στην ακρογιαλιά. Επί τέλους ο κροκόδειλος έφάνηκε, και είχε κουβαλήση μαζί του ένα στράτευμα από άλλους κροκόδειλους.

— Κυριάζετε, κύριε Λαγέ ! είπεν ο κροκόδειλος ; δεν είναι τίποτε για τόν συγγενολόγι μου να κάμουν γραμμή από έδώ έως τήν Κίνα και τήν Ίνδιαν άκόμα. Έχετε δ' ή ποτέ σας τόσους πολλούς κροκόδειλους ;

Τότε όλο έκείνο τόν πλήθος των κροκόδειλων έμπήκε στη γραμμή μέσα στο νερό, κ' έκαμε σαν γεφύρι από τόν νησί "Οκί : έως τή μεγάλη στεριά της Ίνάμπας. "Αμα ο λαγός είδε τόν γεφύρι τόν καμωμένο από κροκόδειλους, είπεν :

— Τι όρατό ! Δεν τόν έπίσταυα πώς ήτό δυνατόν να γίνω τέτοιο πρ'γμα. Τώρα, σταθήτε να σας μετρήσω. Γι' αυτό να σας μετρήσω όμως, πρέπει με τήν άδειάν σας να περάσω έπάνω στις ράχες σας έως τήν άλλη μεριά ; λοιπόν σας παρακκλώ να λάτεται τήν καλωσύνην και να μήν κουνηθήτε, γιατί άλλοιώς θα πέσω στο νερό και θα πνιγώ !

Έτσι ο λαγός έπέρασε πηδώντας έπάνω σ' έκείνο τόν άλλοκοτο κροκόδειλόνο γεφύρι, κ' έμετρουσε καθώς έπη-

δουσε από τήν πλάτη του ένός στην πλάτη τού άλλου κροκοδείλου :

— Σας παρακκλώ, καθήστε ήσυχοι, είδεμή θα χάσω τόν λογαριασμό. Ένας, δυο, τρεις, τέσσαρες, πέντε, έξ, έπτά, όκτω, έννα...

Έτσι ο παμπόνηρος λαγός έπέρασε πέρα στη μεγάλη στεριά της Ίνάμπας. Δεν έμεινε όμως εύχαριστημένος που έγινε ή έπιθυμία του, αλλά άρχισε να περιγελά τούς κροκοδείλους, άντι να τους 'πή εύχαριστώ, και είπεν, άμα έπήδησε από τήν πλάτη του τελευταίου στη στεριά :

— Βρέ, κουντο-κροκόδειλοι, καλά σας την έφτιαξα ! Δεν σας έχω πιά ανάγκη ! Και τόν έβαλε στα πόδια.

Αλλά δεν κατόρθωσε να φύγη τόσο εύκολα. Διότι άμα έκατάλαβαν οι κροκόδειλοι ότι αυτό ήταν κατεργαριά που τους έφτιαξε ο λαγός, για να μωρέση να περάση τή θάλασσα, και βι ο λαγός τούς έπεριγελοούσε για τήν κουταμάρα των, έγιναν έξω φρενών από τόν θυμό, και άπεράσισαν να τον έκδικηθούν. Έπρεξαν λοιπόν μερικοί κατόπιν του και τόν έτσάκωσαν. Έστερα όλοι τον έζωλαν στη μέση, τόν κακόμοιρο, και άρχισαν να του τραβούν τή γούνά του. Ο λαγός έκλαιγε κ' έφώναζε σπαρακτικά, και τούς έζώρκιζε να τόν λυπηθούν, αλλά με κάθε δαγκωματιά που του έδωγε κ' ένα κομμάτι από τή γούνά του, έλεγαν οι κροκόδειλοι :

— Σ' άρρεσι τώρα ;

Αμα οι κροκόδειλοι έβγαλαν και τόν τελευταίο κομματάκι της γούνας του λαγού, τόν επέταξαν, τόν κακόμοιρο, στο περιγιάλι, και όλοι εκλόμπησαν κ' έφυγαν, σκασιμένοι στα γέλια δια τόν κατόρθωμά των.

Ο λαγός ήτον εις έλεεινήν κατάστασιν : όλη ή ώραία άσπρη γούνα του είχε ξεριζωθή, και τόν γδαρμένο σωματάκι του έτρεμα κ' έσπαρτάριζε από τόν πόνο και ήτον γεμάτο αίματα. Δεν ήμπορούσε να σαλιψη από τή θέσι του, και εξαπλώθηκε στα βότσαλα και άρχισε να κλαίη δια τήν κακή του τύχη. Μόνος του ήθελε και τα έπαθε : αλλά όποιος και αν τον έδλεπε εις έκείνην τήν κατάστασιν, δεν ήτο δυνατόν παρά να τον συμπονέση, διότι οι κροκόδειλοι τόν είχαν έκδικηθή παραπολύ σκληρά.

Έκείνη τήν ώρα, μερικοί νεοί, που έμοιαζαν σαν βασιλόπουλα, έτυχε να περάσουν από εκεί, και, άμα είδαν ένα λαγόν να κάθεται στο περιγιάλι και να κλαίη, έστάθησαν να τον έρωτήσουν, τί του είχε συμβή.

Ο λαγός έσήκωσε τόν κεφαλάκι του που τόν είχε χλωμένο ανάμεσα στα πόδια του, και τούς είπεν :

— Έπολιμησα με κάτι κροκοδείλους, αλλά ένικηθήκα, και αυτοί μου έξερρί-

ζωσαν όλη τή γούνα μου και μ' άρισαν έδώ να πονώ. Νά, γιατί κλαίω.

Ένας από τούς νεούς έκείνους είχε κακή ψυχή, και ήθέλησε να διασκεδάση με τόν κακό. Έκαμώθη όμως ότι έλυπήθη τόν λαγόν.

(Έπειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Από τόν «Παραμύθιο» τής Γέθ. Οζάκι.)

ΠΡΙΝ Η ΕΠΕΙΤΑ ;

Όλα τά παιδιά που έχουν καλήν άνατροφήν, πλύνουν τά χέρια των πριν καθήσουν στο τραπέζι να φάγουν.

Λόγοι υγιεινοί, λόγοι εύπρεπείας τόν επίβάλλουν.

Και όμως, όλες οι γάτες και όλα τά γατάκια, που είναι ζώα καθαρώτατα, όπως γνωρίζετε, πλύνουν τά χέρια των και τά μούτρα των, αφού φάγουν κ' έπειτα. Αί γάτες, θα π'ητε, δεν είναι παιδιά. Αλλά, — άδιάφορον !

Αυτό τόν ζήτημα μ' έδρασίειζε μέν ήμέραν, και δεν ήμπορούσα να εύρω τότε εινα σωστόν να πλυνώμεθα : πριν από τόν φαγητόν ή έπειτα από τόν φαγητόν ; — Φαντασθήτε ! τόσον τόν είχα στο μυαλό μου, ώστε τόν είδα και στο όνειρόν μου.

Είδω δηλαδή τήν Πίσσα, ή οποία μου ώμιλούσε σαν να ήταν άνθρωπος, και μου είπεν :

— Ανανία, φίλε μου, τόν σωστό είναι να πλύνεσαι πριν καθήσης να φας. Μήν κοιτάζης έμάς. Έμεις πλυνώμεθα ύστερα δια τόν πείσμα των ποντικων...

— Τών ποντικων ; τήν ήρώτησα με άπορίαν.

— Μάλιστα, φίλε μου. Είναι παλαιά ιστορία αυτό και θα σου τήν διηγηθώ με δύο λόγια :

« Μια φορά, μια γάτα έπιανε έναν ποντικό, έναν πολύ κατεργάρη ποντικό. Τήν στιγμή που ή γάτα άνοιγε τόν στόμα της να τον χάψη, ο ποντικός έκούνησε τόν κεφαλή του με μεγάλην περιφρόνησιν :

« — Έντροπή σου ! τής ειπεν. Που έμαθες αυτή τήν άνατροφή ; Θα με φας χωρίς να πλυθής πρώτα ;

« Η γάτα έκείνη δεν ήτο τόσον έξυπνη σαν...

— Σαν έσείνα, Πίσσα μου !

— Σαν έσείνα καλύτερα, Ανανία μου. Λοιπόν, ή γάτα έκείνη έγινε κατακόκκινη από τήν έντροπήν της, άρισε τόν ποντικό και άρχισε να πλύνεται. Ένοείται, ο ποντικός τόν έδαλε άμέσως στα πόδια. Και από τότε αί γάτες έκαμν όλες όρκο να μήν πλύνωνται παρά μετά τόν φαγητόν, χωρίς να τες μέλη αν θα τες ποιν κακοαναθρεμμένες ! »

Η Πίσσα με... έπεισε.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Κάνει παραπολή ζέστη. Ο ήλιος καίει, ούτε φύλλον δεν κινείται. Μακρυνά ακούεται ο ήχος των δρεπανιδών, που ακονίζουν οι γεωργοί δια να θερίσουν τόν σιτάρι. Ο θερισμένος σάνος μυρίζει πολύ ευμορφα, σαν να ζουλάτε τά λουλούδια και αυτά να πετούν έξω όλον τόν άρωμά των...

Έξω στον κήπο ή Νταντά κοιμάται : έπάνω στην καρέκλα της. Είναι τόσο γρηά ή Νταντά, ώστε άμα πλέκει κάλτσες, βάζει γυαλιά στα μάτια της. Τί περιέργον, όμως ! Άμα θέλει να ιδη καθαρώτερα, τά άνασκήνει και τα βάζει στο μέτωπό της...

Βούρζουν οι μέλισσες, σαν να τήν ναουρίζουν, και ή Νταντά κοιμάται : άμα άνασαινει, ακούεται ένα ρουχαλιτό που μοιάζει, — μα δεν ξέρετε πώς μοιάζει με τόν ρόν-ρόν που κάνει ή γατίτσα.

Ο Λελές κρυφοκυτάζει τήν Νταντά και σκουτά με τόν άγκωνά του τήν Πιπίτσα, τήν εξαδέλφούλα του, που ήλθε να παίξη μαζί του.

— Πάμε να δούμε τα παπάκια, τής λέγει στο αυτί. Η Νταντά κοιμάται, και δεν θα φωνάξη !

Η Πιπίτσα δεν άποφαιίζει. Γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν επιτρέπεται να πηγαίνουν τά παιδιά κοντά στη λιμανούλα, αλλά ο εξαδέλφος της είναι σωφρά-

• Τόν άκούει και χάζαει. •

τος : και αυτή τον θαυμάζει. Έπειτα είναι πολύ μικρή, μόλις τεσσάρων χρόνων, και δεν ήμπορεί να διακρίνη καθαρά τόν καλό από τόν κακό. Πιάνει τόν χέρι τού Λελέ, και να τούς τρέχουν και οι δυο στο δρομάκι, που έχει ή λ ί ο υ ς και γεράνια κ' άδαξιά κ' άριστερά.

Ο Λελές, με τήν ψαθένια καπέλλα του και τόν καινούριο μακρό παντελό-

του, φαίνεται σαν άνδρας μέγανος : ή Πιπίτσα λοιπόν πηγαίνει μαζί του χωρίς να φοβάται τίποτε.

Όπως ή Νταντά, έτσι και οι πάπιες κοιμούνται, εξαπλωμένες στον ήλιο. Πίσω από τά δένδρα ακούεται στα χαλίκια που τρέχει τόν άμαξάκι του κηπουρού, ο όποιος πηγαίνει στην άγορά.

Ο Λελές κοντεύει να πετάξη από τή χαρά του. Επί τέλους θα κάμη τόν ταξέδι, που έσχεδιάζε τόσον καιρό, ώστε τόν έδλεπε και στον ύπνο του.

• Τρέχουν και οι δυο στο δρομάκι. •

Τόν σάλι — όπως λέγει ο κηπουρός τήν σχεδιάν, με τήν όποιαν πηγαίνει και καθαρίζει τόν νησάκι των παιδιών στη λιμανούλα, — είναι δεμένο κοντά στην όχθη. Καθώς τόν λύνει ο Λελές, έζηγεί κι' όλος στην εξαδέλφη του :

— Θυμάσαι, Πιπίτσα, τήν ιστορία που μας είπεν ο μπαμπάς ; Έξείς, τήν ιστορία που ήταν ένας ναυαγός και τον έλεγαν Ροβινσόν...

... και ύστερα ο δούλος του που είχε τόν όνομά του παρμένο από τήν εβδομάδα τόν έλεγαν Τετράδιο, θάρρ... α ! όχι, Παρασκευά ! Λοιπόν, θα παίξωμε αυτή τήν ιστορία... Νά έδης τί ώραία που θα είναι ! Τόν σάλι ήνε τόν καράκι μας, έκατάλαβε ; ... και ύστερα θα κάνωμε ένα φοβερό ναυάγιο στο νησάκι... και ύστερα θ' άνε λούκα, τσακάλια, άστακοί... ένα σωρό πράγματα !

Λαχανιασμένος ο Λελές από τά πολλά λόγια, στέκεται να πάρη τήν άναπνοή του. Η Πιπίτσα, που τον άκούει και χάζαει, τόν έρωτά τότε :

— Τί πράγμα είναι τά τσακάλια ;

— Μπα ! δεν τα ξέρείς ; ... είναι κάτι ζώα πολύ κακά, που θα τα πιάσωμε να τα φάμε. Είναι και άσχημα, ξερείς... έχουν ένα μεγάλο κέρατο έπάνω στη μύτη τους, και από τή ράχη τους πηδάν νερό, — λέγει ακόμα ο Λελές, ο όποιος ξέρει τήν ζωολογίαν πεταχτά κι' ανά-

νης ακόμη άλλων.) *Ψύχρον της Πέτρας* (ευχαριστώ πολύ δια τὸ ἐσπλάσμα.) *Σθενελαίδαν* ([E] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν θερμότητα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου θείας.) *Βασίλεια της Νικιτῆς* ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ἀκαταστασία τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς σου, τὴν ὅποιαν ἐδουλοκλεύθηκα νὰ διαβάσω περιεργὸν εἶνε οὗτις ἔμοραζε σὺν βρεγμένην μήπως τὴν τυφόνειος; *Μπατὴν τοῦ Σαρωισμοῦ* (ὁ ὅποιος εἶνε καὶ μέλος τοῦ Ὀμιλοῦ τῶν Ἐρετῶν. Ἄ! ὄρατα ἀσκήσις ἡ κωπηλασία!) *Τυλλῶν Ὀστίλλων* (σὲ συγκαίρω διὰ τὸ ἔρυστα.) *Ἐλλήνα Ἀθλητὴν* (τὸ ἐσκέφην κ' ἐγώ, ἀλλὰ μὴ φρίσσειαι διὰ τῆς τῆς Διαγωνισμοῦ θάητο... ἐπικίνδυνος; τὰ Παιδικὰ Πινύματα εἶνε πολὺ δύσκολα, καὶ δὲ αὐτὸ οἱ περισσότεροι θὰ ἐσταλλῶν ἀνετραμμένα.) *Ἐλεφθῆσρα*, *Φθινοπωρινὸν Ρόδον* (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τοῦ ἔρως πολὺ.) *Τριπέλεριον* (βραβείον ἐστὲν.) *Μικρὸν Βιολιστὴν*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα* (ευχαριστώ πολύ διὰ τὸ ἐσπλάσμα.) *Χριστιανὸν Τσιρώνη*, κτλ. κτλ.

Ἐς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 *Ἰουνίου* ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἔτης: 4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἔτης: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (6-10ος πλησιάζων νὰ ἐκανεληθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 5 τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 7.—Χρυσῶδες φρ. 40

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἁπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστασίον Ν. Μάλτου, (rue Pouschkin, No 66.) εὐγενῶς ἀναδεχόμενα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καὶ ἄψασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ οἰκισθῆσεν πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τῶμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθὼς ἐξ ἀρχῆρου ἐπιχρυσωμένη, με κομήματα μαύρα, κομφορατή.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 3, ἀνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοτε δεκατὴ μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου
Ὁ γάμος τῶν ἰωάννη καὶ τῶν ἀποστόλων ἄνθρωπος νὰ γράψωσιν τὰς λέξεις τῶν αἰ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν τῷ *Παραρτήματι* ἐξ ἐπιπέδου, ἀν ἑκάστος περιεχίει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

272. **Συλλαβογράφος.**
Μέγα ἀγαματοποιὸς
Θὴ εὐρὴν ἤν παρῶν,
"Ἄν δύο γράμματα ἐνωθῶν
Μὲ τῶν τι μετρῶν.

273. **Στοιχειογράφος.**
Εἶμαι θεὸς ἀρχαῖος ἐξ ἔωσ ἀν μάστιγος,
Καὶ τοῦ κομποῦ σου μέλος, ἄν μπόκιεραλίσης.

274. **Στοιχειογράφος μετὰ τονογράφου.**
Τὸ θροῦκ μου σύγνεται ἀπὸ ἐπέα στοιχεῖα,
Κατέχει δὲ τὴν θέσιν του ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.
Ἐὰν τὸ τελευταῖόν μου στοιχεῖον ἀραρίσης
Τὸν τόνο δ' εἰς τὴν λήγουσαν συγχρόνως με-
[ταθῆς].
Κρότον μεγάλον καὶ θεινὸν θάκουσης παρευθῆς,
Ἐπλέω ὁμως, λυτὰ μου, πᾶς δὲν θὴ ραθῆθῆς.

275. **Μωσαϊκόν.**
Ἡ ἔχθρα, ἡ ἔβρις, τὸ μέτοι, ὁ φθῶς,
Μαζὶ των σὶδ τέλος ἄν ἔβη καὶ πόνος,
Κ' ἐν γράμμα ἄν δόση καθὲν θανεικῶ,
Χειρότερο ἄλλο θὰ γίνῃ καυῶ.

276. **Ρόμβος.**
Π
Δ * * *
Δ * * * *
Π * * * * *
* * * * *
* * * * *
*

277. **Ρόμβος Συλλαβικός.**
1. Φθόγγος βυζαντινῆς μουσικῆς.
2.— Πόλις τῆς Εὐρώπης.
3.— Χριστιανικὴ ἀρετὴ.
4.— Καταφύγιον διακομητῶν.
5.— Ὅτι, καὶ τὸ πρῶτον.

278-280. **Κερυρωμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῶων.**
1.— Σπεῖσος νὰ ἔβης, ἀνα λάβης τὴν ἐπιστολήν μου
2.— Ὁ παῖς οὗτος ἐσώθη ἀπὸ μεγάλην ἀσθένειαν.
3.— Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου εἶνε ἀνεκτίμητος.

281-285. **Μαγικὴ Συλλαβή.**
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐπὶ τὸς γράμματος; ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας τέσσα; λέξεις:
Φιάλη, μέλια, πῆμα, ὄσος, μαράς.

286. **Ἀκροστιχίς μετὰ Μεσοστιχέδου.**
Τίρχινα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Ἰκεανίδα. τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς Τουρκίας:
1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, 2. Ἐπίρρημα τόπου, 3. Πτολεμαῖος τῆς Γαλλίας, 4. Ἐντομον ὄχληρὸν, 5. Ἀσθίνετις θερινή.

287. **Γρίφος Παραστατικός.**
Ἄδρον. — Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων.
— Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. — Πρῆσις μονοσύλλαβος. — Ἀρχαία βασιλοῦς πνιγῆσα — Ζῶων ἄγριον.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἀπεφῆσαν ἐν τῆς βραβευθῆσεν ἀλλαγῆς τοῦ ΔΕΙΠΡΩΜΕΝΟΥ.]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν *Ανεμιστῶν Ἀσκήσεων* τῶν φύλλον 16 καὶ 17.
163. Διάκος (διὰ Κῶς.) — 164 Νουῶς, οὐς. — 165. Κούλοκος-κύνος.
166. ΔΩΝ (ἈΔΩΝ...) 167. Μενελικ — ΩΡΑ (ΜετῶΩΡΑ...) 168.—172. Τῆ πρὸς ΝΑΙ (εἰΝΑΙ...) ὄχηρ τοῦ Κ: κάλιος, κλίμα, ἄκρα, κόρος, Κῶς. — 173

ΦΟΙΝΙΣ (Φολέγανθρος, Ὀρούα, Ἰσοκράτης, Νουμαῖα, Ἰδῆ, Ἐφρίας.) — 174. Ἐργον οὐδὲν θνεῖδος, ἀεργὴ δὲ τ' θνεῖδος. — 175. Ὁ Λουκιανὸς ὑπέθεε συγγραφεὸς μετὰ Χριστῶν ("Ὀλου-κί ἄνω ε ὑπ' ἥρτε-σὺν γγραφ-ἔφ, ε, με τὰ-χρησῶν.)

176. Ἐλευσῆς (L, F, σῆς) — 177. Ψαρά-ἀρά. — 178 Σάρος, Σάρα.

179. Α Π Κ 180. ΝΕΑΡΧΟΣ (Ἐ-
Σ Ε Ρ αρ. Ἄριος, ῥέννος,
Π Α Η χάος, ὄριον, σάνος.
Ι Ο Τ — 181-182. 1. Ἡ
ΣΚΑ Π Α Ν Η Καρὶα εἶνε χώρα τῆς
Ι Μικρῆς Ἀσίας. — 2,
Δ Ἡ Ἄγρος εἶνε νῆσος.
Α — 183. ΕΓΚΕΛΛΑΔΟΣ
Σ (Ἐρμῆς, ὈΓωνία,
Κωκυθῆς, Αἰγῆια, Σιδῶνα, Μενέλαος, Γα-
νυμήδης, Μαρδάνιος, ποροβολῆς Σμός.) — 184.
Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὦν. —
185.— Ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια (ἐν
τὸ α δι' οὐ-καὶ σῆ-μὲ τὰ ν.α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτά* 10, διὰ δὲ τοὺς ἀναδρομητὰς μετὰ σὺ 6 μόνον. Ἐλάττωσεν ὅμοι 10 λέξεις, ἡ δὲ λέξις καὶ αἱ λογισμαί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγκαίρω τὸ Ἴον καὶ τὴν *Ἐιπεινήν Μάσκαρ* διὰ τὰ ὀριζήματα Μ. Μυστικὰ τῶν, καθὼς καὶ τὸ *Φιλιππο Σκιάς*, τὸ ὅποιον εἶνε ἀδύνατον νὰ ανακαλύψωσιν εἶνε, καὶ μὲ ἐπέπληθῆεν ἡ τυχαία σύμπτωσης. Πρὸς τὸν Ζδ-Ζδ ἀπαντῶ κατ' εὐθείαν. — *Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς* (Δ, 88)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτία πανταχῶθεν. — *Jacovidès et Fils, pour Alexandre; Alexandrie (Egypte).* (Δ, 89)

Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν γλυκεῖαν μου Ἑλλάδα; προσφέρω τοὺς φιλικούς μου χαίρεσιμους μαζὶ μὲ τὰ ἄνθη τῆς Καρδιάς, μου εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ φίλους τῆς φίλης Διαπλάσεως. Ἰδιαιτέρως ἀπαίλωμαι τὸ ἀγαπητὸν μου Ἀταβῆριον Ρόδου. — *Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς.* (Δ, 90)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ (Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τὴν 1ην εἰσδησίης τοῦ μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκάστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνανται γίνοντες οὐδὲν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρῶνόντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζωσιν τὸ φύλλον καὶ ἁπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συγγνωσθῶσιν πρὸς τῶνα τῶν ἐν τῇ πόλει των Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ-
τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλον μας.